

§ 8, ændringsforslag nr. 15, § 9, således ændret, og §§ 10 og 11 *vedtoges* uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 16 *forkastedes* med 71 stemmer mod 61.

Ændringsforslag nr. 17-19, § 12, således ændret, og § 13 *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde. (Erhvervssygdomme og Færøernes overtagelse af ulykkesforsikringsområdet som særansvarende).

(Lovforslag nr. 189. Fremsat 3/2 76. Første behandling 24/2 76. Betænkning 13/5 76).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Hanne Reintoft (DKP):

Som allerede nævnt ved første behandling af dette lovforslag synes vi, at forslaget er et pauvert resultat efter halvandet års udvalgsarbejde og i betragtning af, at den hidtidige lovgivning har fungeret så dårligt, som den faktisk har. Vi vil også igen meget stærkt beklage lovforslagets form, fordi de mest afgørende ting ved forslaget står i de ledsagende bemærkninger til paragraffer, der til gengæld fremtræder udflydende og

med uendelige fortolkningsmuligheder. Det var jo netop det, vi ikke havde brug for i en lovgivning om erhvervssygdomme, som vi ved har fungeret uheldigt og i høj grad til ugunst for dem, som loven skulle beskytte.

Vi fremsætter derfor sammen med SF 3 ændringsforslag, hvis hovedsigte er at forbedre den skadelidtes retsstilling, gøre ham bevisførelsen lettere og lette anerkendelsen af fremtidige erhvervssygdomme. Det er med beklagelse, vi har set, hvor ringe diskussion der har været om disse ændringsforslag, inden de formentlig afvises; for deres problemstilling er glasklar for dem, der til daglig beskæftiger sig med arbejdsmedicinske problemer.

Det første ændringsforslag, til § 1 A, stk. 2, sigter på at fjerne det udflydende begreb „medicinsk og teknisk erfaring“, fordi vi ved, at det har været brugt meget, meget forskelligt, alt efter hvilke hænder selve definitionen var i. Det har i meget høj grad været medvirkende til, at f. eks. klare erhvervssygdomme, der endog er opført på listen, f. eks. fingerkrumning, i visse tilfælde ikke er blevet anerkendt af den pågældende medicinske erfaring.

Dette at forlange særlige påvirkninger dokumenteret er også et særlig strengt krav, som man stiller til personer ramt af erhvervssygdom, noget, man ikke gør ved anden diagnosticering. Man flytter her bevisbyrden over på den skadelidte selv, der ofte vil være ude af stand til at bevise sygdommens oprindelse.

I ændringsforslaget til § 1 A, stk. 3, prøver vi at gøre op med, at den sygdomsramte stadig skal godtgøre, at han i sit erhverv har haft kontakt med den skadelige påvirkning. Det er i og for sig noget af det, ministeren er inde på i sin egen fremsættelse, men ikke konsekvent har gennemført i lovforslagets paragraffer. Vi forsøger kort og godt klart at fastlægge lovens ydelsespligt. Netop på grundlag af hidtidige erfaringer skulle dette forslag kunne skabe tilslutning.

Som nævnt ved første behandling er § 1 A, stk. 4, næsten tragikomisk formuleret, fordi selvmodsigelserne er så tydelige. Her vil jeg gerne understrege, at loven bør og skal laves således, at gruppebeviset kommer den enkelte til gode. Det er om det, hele slaget står, hvis det her skal kaldes en lovforbedring. Det er muligt, det ikke rigtig inter-